

Tinget med Forslag om at yde et Beløb, der svarer til Venstres gamle Forslag om at yde $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., et Beløb, der vil svare til 25 Øre pr. Indvaaner til de fri Fattiggasser.

Byriell-Jensen: De ærede Medlemmer, der have fremsat nærværende Lovforslag om Bidrag af Statskassen til de saakaldte fri Fattiggasser ere Medlemmer af det Udvalg, der forhandler Socialdemokraternes Lovforslag om Bidrag til de arbejdsløse, og som Medlem af det samme Udvalg har jeg haft Lejlighed til ogsaa i Udvalget at fremsætte mine Anskuelser om dette Spørgsmaal. Jeg vil da straks afgive den Erklæring, at Grundtanken i det foreliggende Lovforslag falder sammen med mine Tanker og Ønsker. Det ærede Medlem for Sæby (Vilh. Lassen) sagde, at den Indvending, der kan rejses mod nærværende Lovforslag er, at det er meget beskedent, og deri har han sikkert Ret. Det er et beskedent Lovforslag. Den Indvending kan efter min Mening gøres mod Lovforslaget, at de Kommuner, hvor Arbejdsløsheden og Nøden til sine Tider er størst, ikke ere de daarligst stillede Kommuner, men snarere det omvendte. Man kan sige til Forsvar for Lovforslaget, at naar der ydes et Beløb af Statskassen, ville de kommunale Raad ikke være saa knebne med Understøttelser, som der kan være Fare for, naar Beløbene alene skulle udredes af Kommunekassen. Det er i mine Øjne en Fordel ved Forslaget. Forslaget betragter jeg som en Udvidelse af den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov saaledes, at den Hjælp, der hidtil har været ydet gennem de saakaldte fri Fattiggasser, herefter kan ydes i noget større Udstrækning. Alderdomsunderstøttelsesloven har efter min Mening virket gavnligt paa to Maader. Den har ikke alene gavnet de gamle Mennesker, der direkte have faaet Understøttelse, men den har ogsaa i mange Tilfælde lettet Byrderne for den bedste Del af Ungdommen. Ved den bedste Del af Ungdommen forstaar jeg i denne Forbindelse den Del af Ungdommen, som har Hjertelag nok til hellere at ville give Afkald paa adskillige af deres egne Bekvemmeligheder og mange Gange hellere mangle, hvad de have ondt ved at undvære, end se deres gamle Forældre puttes ind i et Fattighus eller en Fattiggaard. For denne Del af Ungdommen har Alderdomsunderstøttelsesloven lettet adskillige Byrder, og jeg er ikke i Tvivl om, at ogsaa mange af de yngre,

der lide Nød, undgaa at komme paa Fattigvæsenet, fordi deres fattige Slægtninge og Venner mange Gange dele med dem af den Smule, de have, og som de ikke godt kunne undvære. Derfor kan en Lov som den, nærværende Forslag anviser, ogsaa komme til at virke gavnligt paa to Maader ligesom Alderdomsloven. Beløbet, der foreslaas, er jo ikke stort. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har sikkert Ret i det, som han nævnte, at det er et beskedent Forslag, men det kan gøre Nytte til en Begyndelse, og da navnlig saa længe vi savne en Lov om Invaliditetsforsikring, en Lov, som jeg haaber, det ikke skal være alt for længe, inden vi faa gennemført her i Rigsdagen, og selv efter at en saadan Lov er bleven gennemført, vil der rimeligvis alligevel blive Plads for den Slags Foranstaltninger, som man her tænker paa. Men den sikreste Vej til at undgaa Arbejdsløshed og Fattigdom her i Landet, er aldeles sikkert den, jeg har tilladt mig at pege paa Gang efter Gang i den Række af Aar, jeg har siddet her i Rigsdagen, og som mange andre ogsaa have peget paa, nemlig at faa mange flere knyttede til smaa Jordbrug her i Landet. Naar vi igen til næste Aar skulle have fat paa Loven om Jord til Landarbejdere, vil jeg haabe, man er kommen saa vidt, at man ikke i Landstinget vil være ængstelig for at tage større Skridt ad den Vej, end man tog, den Gang man vedtog denne Lov. Med disse Ord vil jeg anbefale det foreliggende Lovforslag.

Aadal: Det foreliggende Lovforslag kan jeg fuldt give min Støtte. Jeg tror, det er heldigt, at vi faa noget til de fattiges Kasser, som alle, der ere kendte med dem, vide øve megen Velgørenhed blandt Smaakaarsfolk omkring i Kommunerne. Naar jeg tager Ordet, er det, fordi jeg synes, der er nogen Uklarhed i Affattelsen af Lovforslagets § 3. I § 1 staar der, at Kommunerne kunne faa en Trediedel af det Tilskud, Kommunekasserne tilskyde de fattiges Kasser, tilbage af Statskassen, men i § 3 staar der, at hvor der ikke findes nogen fri Fattiggasse, kan der, hvor der er Foreninger med et lignende Formaal, gives Tilskud til disse Foreninger, og der staar saa endvidere, at de paagældende Kommuner ere berettigede til Erstatning af Statskassen for $\frac{1}{3}$ af det aarlige Tilskud. I § 1 staar der, at det aarlige Tilskud maa ikke overstige 10 Ø. pr. Individ, i § 3 staar der derimod ikke nogen Grænse. Jeg antager, det er Me-